

Alkotmánybíróság

1015 Budapest

Donáti u. 35-45.

Ügyszám: IV/564-1/2018.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/564-2/2018
Érkezett:	2018 MÁJ 10.
Példány:	2
Melléklet:	db
Kezelőiroda:	4

Alulírott

felhívására, a 2018. március 9. napján kelt alkotmányjogi panaszunkhoz kapcsolódóan az alábbi

k i e g é s z í t é s t

terjesztjük a Tisztelt Alkotmánybíróság elé.

II. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

II. A) Az Alaptörvény megsértett rendelkezése

XXVIII. cikk (1) bekezdése szerint: „ Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat, vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit a törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el. „

II. B) Indokolás arra nézve, hogy a sérelmezett és megsemmisíteni kért bírói döntések miatt ellentétesek a megjelölt rendelkezésével:

A tisztességes eljáráshoz való jog alkotmányos követelménye több elvet és garanciális elemet is magában foglal, így a bírósághoz fordulás jogát, a pártatlanság valamint a jogegyenlőség követelményét, az ésszerű időn belüli eljárást, a fegyveregyenlőség elvét és a jogorvoslathoz való jogot és ezzel összefüggésben az indokolt bírói döntéshez való jogot is.

Az Alkotmánybíróság a 7/2013. (III.1.) AB határozatában kifejtette: „ Az Alaptörvény XXVIII. (1) bekezdésben rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye a bírósági döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti nevezetesen azt, hogy a döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia. Az indokolási kötelezettség alkotmányjogi értelemben vett sérelme az eljárási szabály alaptörvény-ellenes alkalmazását jelenti. A tisztességes eljárásból fakadó elvárás tehát az eljárási szabályok Alaptörvénynek megfelelő alkalmazása, ami a jogállami keretek között működő bíróságok feladata. Az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bírósági eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alaposítással megvizsgálja és ennek értékeléséről határozatában számot adjon.”

A Debreceni Járásbíróság 2017. július 11. napján kelt 8.P.23.869/2016/17. sz. ítéletével szemben ez az elvárás nem teljesült. Részben felsorolja, hogy miben jelöltük meg a kártérítés alapjául szolgáló jogellenes magatartását az alperesnek, de a legfontosabbakat az ítélete nem tartalmazza, attól eltekintve, hogy annak jogszabályi hivatkozásainak viszont eleget tett.

- Az alperes a per jogerős befejezése előtt a végelszámolását befejezte, a törvényi tiltás ellenére (Ctv. 95. § (4) bek.). Az elfogadott zárómérleg és vagyonfelosztási határozatban követelésünk nem tüntette fel, követelésünk összegére tartalékot nem képzett, így a kártérítési igényünk jogossága esetére a kielégítési alapot nem biztosította. Az alperesnek el kellett volna különítenie a vitatott követelésünkre járó pénzüsszeget, mivel a per még folyamatban volt. A peres eljárás során a végelszámolás befejezésével igényünk érvényesítési jogát elvesztettük, mivel 2014. november 14. napját követően, a zárómérleg és vagyonfelosztási javaslat elfogadását követően már csak a megszűnt cég tartozásaiért történő helytállásra vonatkozó szabályok szerint érvényesíthetjük a követeléseinket, mely 1.486.786.-Ft, ezzel szemben a perben kártérítési igényünk 39.186.967.-Ft volt. E követelmény megszegése esetén az alperes kártérítési felelősségének alapja a hitelezői érdekek ellentétes jogellenes magatartás, az alperes e kötelezettségével okozati összefüggésében keletkezett vagyonhiány, mint kár, amelyért az alperes felelőssége fennáll (Gf.I.30.497/2012).

- A végelszámoló csak akkor kérheti a cégbíróságtól cég törlését, nyújthatja be a cégbírósághoz a zárómérleget, vagyonfelosztási javaslatot, illetve a többi szükséges dokumentumot, ha nincsenek kielégítetlen hitelezői igények (Ctv. 112.§ (5) bek.). Az alperes által tett valótlan nyilatkozatokat a 2017. május 22. napján megtartott tárgyalásról készült 13. sz. jegyzőkönyv szerint benyújtottuk az elsőfokú bíróság részére /(13/F/1, 13/F/2, 13/F/3)/. A végelszámoló a nyilatkozatában kijelentette, hogy a társaság tartozásait kiegyenlítette. A valóságban ennek a kötelezettségének nem tett eleget, mivel a másodfokon eljáró bíróság ítélete 2014. november 14. napján még nem született meg. Így nem került sor a 39.186.967.-Ft kártérítési igényünk jogerős elbírálására.

- A perben [REDACTED] ügyvezetői törvényes képviselői joga megszűnt 2014.01.01. napján a végelszámolás kezdő időpontjával, helyét vezető tisztségviselőként a végelszámoló veszi át (Ctv. 98. § (2) bek.). A végelszámolás megindításáról a végelszámolónak a 2006. V. tv. 102. § (3) bekezdés h) pontja szerint értesítenie kellett volna a végelszámolás közzétételétől számított 15 napon belül a bíróságot, mivel a cég ellen bírósági eljárás van folyamatban. A végelszámoló ennek a kötelezettségének nem tett eleget. A perben továbbra is, mint ügyvezető és általa megbízási szerződés szerint, illetve maghatalmazottjaként a [REDACTED] járt el, törvénytelenül. A cég nevében eljárési jogosultsággal nem rendelkező személy meghatalmazása alapján eljáró jogi képviselő által előterjesztett fellebbezés érdemi elbírálásának nincs helye (BH+2011.2.82).

- Végelszámolásra – a jogutód nélküli megszűnés kapcsán – a Ctv. 94. § (1) bekezdése értelmében csak akkor kerülhetett volna sor, ha a cég fizetőképessége a végelszámolás elhatározásakor a rendelkezésre álló adatok alapján fennáll. A jogutód nélküli megszűnés elhatározásakor már látható volt, hogy a cég vagyona a tartozások kielégítésére nem lesz elegendő. A 2017. május 22. napján megtartott tárgyalásról készült 13. sz. jegyzőkönyv tartalmazza, hogy a végelszámolás kezdetekor 3.067.000.-Ft, befejezésekor 1.492.000.-Ft volt a cég vagyona (BH 2014.11.502). A végelszámoló felelősségének speciális esetkörét alapozza meg az a végelszámolói kötelezettség, ha észleli a fizetéseképtelenségi helyzetet köteles kezdeményezni a felszámolási eljárást. A Cstv. 27. § (2) bekezdésének f) pontja szerint a végelszámoló által indított eljárásban a végelszámoló kérelmére, ha az adós tartozásai meghaladják a vagyonát, illetőleg ha a tartozását az esedékességkor előre láthatólag nem tudja kielégíteni, az adós tagjai a felhívás ellenére nem nyilatkoznak arról, hogy kötelezettséget vállalnak tartozások esedékességkor történő kifizetéséhez szükséges források

biztosítására, akkor a végelszámolóknak a leírt körülmények miatt kezdeményeznie kell a felszámolást. A végelszámoló ennek a kötelezettségének nem tett eleget, ezért helytállással tartozik a Ctv. 99. § (5) bekezdése szerint.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében felsorolt alperesi magatartás vizsgálatát sem végezte el.

Így a kereset elutasítását iratellenesen arra alapozza, hogy kártérítés fogalmi elemei közül a kár bekövetkezése nem állapítható meg, figyelemmel arra, hogy a felperesek kereseti kérelmét a 10.P.21.640/2010. szám alatti perben elutasították, a 10. P.21.644/2010/65. szám alatti ítéletével az [REDACTED] végelszámolásának kezdő időpontját megelőzően, mely ítéletet a Debreceni Ítéltábla 2014. december 8. napján kelt Pf.II.20.333/2014/4. számú ítéletével – nem fellebbezett részt nem érintve - helybenhagyott.

Ha ez a hivatkozása a Debreceni Járásbíróságnak helyesnek bizonyult volna, akkor a 2016. június 28. napján kelt kereseti kérelmünket a Debreceni Járásbíróságnál, mely 8.P.23.869/2016 szám alatt vett nyilvántartásba, mely a [REDACTED] ag, ügyvezető, végelszámoló alperes ellen indítottunk, a Pp. 130.§-a (1) bekezdésének d) pontja szerint idézés kibocsátása nélkül el kellett volna utasítania, illetőleg a pert a Pp. 157. §-ának a) pontja alapján meg kellett volna szüntetnie. A Pp. hivatkozott rendelkezései szerint ítélt dologra hivatkozással a keresetlevél idézés kibocsátása nélküli elutasításának akkor van helye (erre figyelemmel megszüntetni) ha a per azok között van folyamatban, akikre a korábbi ítélet anyagi jogereje kiterjed, továbbá ha megállapítható a keresettel érvényesített joggal és tényalappal való azonossága. A 10.P.21.640/2010. sz. alatti perben az [REDACTED] - vel szemben a 2003. december 16. napján kelt adásvételi szerződés érvénytelenségének megállapítása volt a tárgya. A jelen perben pedig [REDACTED] végelszámoló ellen a végelszámolási eljárás során okozott kár megtérítése miatt indult.

A polgári eljárásnak a bizonyítására vonatkozó alapvető szabályai a Pp. 3. § (5) bekezdésében és a Pp. 206. § (1) bekezdésében jutnak kifejeződésre. E rendelkezések értelmében a bíróság döntését kizárólag olyan tényekre alapozhatja, amelyek a per során közvetlenül rendelkezésre álló bizonyítékokból származnak (közvetlenség elve). A bíróság a tényállás megállapítása során azonban – a törvényben meghatározott kivételek mellett – alakszerű bizonyítási szabályokhoz, a bizonyítás meghatározott módjához vagy meghatározott bizonyítási eszközök alkalmazásához nincs kötve, szabadon felhasználhatja a felek előadásait, valamint felhasználhat minden egyéb bizonyítékot, amely a tényállás felderítésére alkalmas (szabad bizonyítás elve). A bizonyítási eljárás során beszerzett bizonyítékok bizonyító erejét a maguk összességében értékeli, és a per összes releváns körülményeire figyelemmel – meggyőződése szerint – bírálja el, mérlegeli, hogy az egyes bizonyítékok egymással ellentétes voltát miként oldja fel (a bizonyítékok szabad mérlegelésének elve). E mérlegelés legfőbb korlátja a bíróság indokolási kötelezettsége (Pp. 221. § (1) bek.). Az ítélet indokolásából ugyanis világosan ki kell tűnnie, hogy a bizonyítékok mérlegelése során melyek voltak azok a körülmények amelyeket a bíróság irányadónak vett (BH 2012.7.173.).

A Debreceni Járásbíróság az ítéletében nem teljesítette indokolási kötelezettségét, akkor, amikor az ügy leglényegesebb részéről, (melyet nem mutatott be) az adott tényállásra nyilvánvalóan a vonatkozó jogszabályokat felsorolja (Ptk. 339. § (1), 84. § (1), 2006. évi V. tv. 99. § (4), 95. § (4), 102. § (3), 106. § (1), 112. § (5), Pp. 3. § (3) bek.) de annak nem alkalmazása okairól nem adott számot a határozatában. A már bemutatott ítélt dologra hivatkozva utasította el a kereseti kérelmünket.

Az Alkotmánybíróság 20/2017. (VII.18.) AB határozatának (27) hivatkozásában is megállapítja:

„ Az Alkotmánybíróság a fentiekre tekintettel a jelen ügy vonatkozásában megállapította, hogy nem teljesítette a törvényszék indokolási kötelezettségét akkor, mikor az ügy egyik leglényegesebb

részéről, az adott tényállásra nyilvánvalóan vonatkozó jogszabályi rendelkezések nem alkalmazásáról nem adott számot a határozatában. „

Az elsőfokú ítélet nem felel meg a Pp. 221. § (1) bekezdésében foglaltaknak. Nem tartalmaz utalást arra vonatkozólag sem, hogy hogyan értékelte a felperesek, illetve az alperes által előadottakat. Hivatkozik igaz jogszabályokra, de azokat a döntése meghozatalakor figyelmen kívül hagyja, nem alkalmazza. Az ítélet indokolásából nem állapítható meg, hogy a bíróság konkrétan, milyen körülmények figyelembevételével tekintette a keresetünket megalapozatlannak, irányadó indokként a Debreceni Törvényszék 10.P.21.644/2010. sz. alatt volt folyamatban született ítéleteket vette figyelembe. A bizonyítékok mérlegelését mellőzte, azt nem indokolta. Nem tér ki a bíróság arra sem, hogy az alperes bizonyította-e, hogy végelszámolása során megtett-e minden tőle telhetőt, hogy a társaságnak a gazdasági életből való szabályos kivezetése érdekében.

A bírói szabad mérlegelés korlátja, illetve bizonyítékát a bíróság indokolási kötelezettsége alkotja. A bíróság a szabad mérlegelési jogkörben eljárva sem mellőzheti a meglévő bizonyítékok vizsgálatát. Nem teheti azért sem mert a Pp. 221. § (1) bekezdése értelmében az ítélet indokolásában utalnia kell azokra az okokra is, amelyek miatt valamely tény nem talált bizonyítottnak. Ennek elmulasztásával a bíróság lényeges eljárási szabályt sért, és az ítélete megalapozatlan.

A bíróság önkényesen mérlegel akkor valójában nem biztosította számunkra a bírósághoz fordulás alkotmányos jogunkat sem, mivel jogellenesen nem vesz figyelembe való tényeket.

Az Alkotmánybíróság 7/2013.(III.1.) AB határozat Indokolás (31) bekezdésében az alábbi főbb megállapításokat tette: A Bíróság ugyanakkor azt is, elvi élel mondja ki, hogy a döntéssel szemben feltétlen elvárás, hogy a bíróság az ügy lényegi részeit a szükséges alapossággal vizsgálja meg, és erről a vizsgálatáról a határozatának indokolásában is adjon számot. A Bíróság álláspontja szerint nem felel meg az Egyezmény 6. Cikkében foglalt elvárásnak, ha a felülbírálati bírói fórum az alsóbb fokú bíróságnak az ügy lényegi kérdései tekintetében kifejtett érveit további vizsgálat és a vizsgálat indokainak előadása nélkül hagyja helyben...A Bíróság az indokolási kötelezettségének teljesítésének vizsgálatakor figyelemmel van arra is, hogy az indokolás hiánya vagy fogyatékosága valamely fél írásban megfogalmazott, világosan és pontosan körülírt kérdését érinti-e...

(32) bekezdésében: Az egyezmény jogvédelmi rendszerében a bírói döntéseknek a tisztességes eljárás által megkövetelt indokolása iránti igény egyfelől szoros összefüggésben áll a jogorvoslathoz fűződő joggal, ugyanis e jog hatékony gyakorlására kizárólag a bíróság döntését alátámasztó indokok ismeretében nyílik valódi lehetőség...Másfelől szoros összefüggés mutatkozik az indokolási kötelezettség teljesítése, és a tisztességes eljáráshoz fűződő jogból fakadó azon alkotmányos igény között, hogy az eljárásban szereplő fél meghallgatást nyerhessen, azaz kérelmét a bíróság megvizsgálja...Ennek oka az, hogy kizárólag a kellő alapossággal indokolt bírói határozatból tűnhet ki, hogy az ügyet eldöntő bíróság ténylegesen figyelembe vette-e a felek által előterjesztett bizonyítékokat és érveket.

A Debreceni Törvényszék 2017. november 28. napján kelt 1.Pf.21.459/2017/8. sz. ítéletében megállapítja:

„ a Pp. 229. § (1) bekezdésében meghatározott anyagi jogerő hatálya az ugyanazon felek (vagy jogutódaik) közötti, ugyanabból a tényalpból származó ugyanazon jog iránti vitában perakadályt képez, ilyen esetben tehát valóban a keresetlevél idézés kibocsátása nélküli elutasításának, illetve a

per megszüntetésének van helye. Maguk az alperesek is helyesen mutatták rá ugyanakkor arra, hogy a jelen per nem ugyanazon felek között folyt, mint az előzményi eljárásban, így az említett intézkedés megtétele fel sem merülhetett. „

A Debreceni Járásbíróság megállapításának, mely szerint ítélt dologra alapítottan elutasította kereseti kérelmünket a Debreceni Törvényszék ítéletében az előbb idézettek alapján annak viszont nem adott helyt.

Ettől eltekintve a Debreceni Törvényszék az ítéletében az első fokon eljáró bíróság ítéletét helyben hagyta, indokolásában megállapítja:

„ Az elsőfokú bíróság a kereset elbírálásához szükséges mértékben a tényállást feltárta és az ítélete indokolásában hivatkozott jogszabályok helytálló alkalmazásával megalapozott érdemi döntést hozott.”

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában mellőzte az általam már ismerttetett tényállást, amely nélkül a másodfokú bíróság előtt sem lehetett ismert, hogy az elsőfokú bíróság mely bizonyítékokat fogadott el, melyeket nem és az elutasításnak mi volt az indoka.

A Debreceni Törvényszéknek a Debreceni Járásbíróság ítéletét a fellebbezésünkben kért elsődleges kérelem alapján meg kellett volna változtatnia, olyan kérdésekben is határozhat, amelyeket az elsőfokú bíróság nem tárgyalt, illetőleg nem határozott a Pp. 253. § (3) bekezdésében foglaltak alapján.

A Debreceni Törvényszéknek érdemben el kellett volna bírálnia a fellebbezésünket, hiszen a polgári perekben általában ez a gyakorlat. A másodfokú bíróságnak a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között kell (és lehet) döntenie, ennek figyelmen kívül hagyása a jogerős ítélet hatályon kívül helyezésére okot adó súlyos eljárási hiba (BH 2017.2.61.).

Ezzel nemcsak a már hivatkozott Alkotmánybíróság 7/2013.(III.1.) határozatából idézetteknek nem tett eleget a törvényszék, hanem a sérelmezett első fokú döntés kapcsán igénybe vehető jogorvoslattal szemben az alapvető követelményt sem teljesítette a másodfokon eljáró bíróság. A fellebbezésemben megfogalmazottak figyelmen kívül hagyásával, indokolás hiányosságának vizsgálatát nem végezte el. Valódi magyarázattal nem szolgáló indokolással utasította el a fellebbezésünk és hagyta jóvá az elsőfokú bíróság ítéletét. Mindennek az lett a következménye, hogy az említett súlyos jogszabálysértések után elbírálatlan maradt a fellebbezésünk. Így a jogorvoslat nem volt képes arra, hogy az elsőfokú bíróság döntése által okozott sérelmet orvosolja.

- „ A bírói függetlenség nem korlátja, sokkal inkább biztosítéka a törvényeknek való alávetettség: a bírónak a határozatait a jogszabályok alapján kell meghoznia. Ha a törvénynek való alávetettségtől a bíróság oldja magát, saját függetlenségének egyik tárgyi alapját vonja el. A vonatkozó jogszabályokat be nem tartó bíróság lényegében visszaél saját függetlenségével, amely adott esetben ezen keresztül a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét okozhatja. Az a bírói ítélet, amely alapos ok nélkül hagyja figyelmen kívül a hatályos jogot, önkényes, fogalmilag nem tisztességes, és nem fér össze a jogállamiság alapelvével. „ / 20/2017.(VII.18.) AB határozat (23) indokolás/

Az első fokon eljáró bíróság a már részletesen bemutatott az ítélt dologra alapítottan utasította el a keresetünket.

Ugyanakkor „Rámutatott a bíróság, hogy tekintettel arra, hogy felperesek az említett perben érvényesített igénye jogerősen elutasításra került, megállapítható, hogy azáltal, hogy ezen – utóbb

jogerősen elutasított – követelést a felperesek nem jelentették be a végelszámolási eljárás során eljáró végelszámolóknak, illetőleg a vitatott követelés nem került feltüntetésre a végelszámolási zárómérlegben, illetőleg vagyonfelosztási javaslatban, kár nem következett be a felperesek oldalán.”

Az előbb idézet első fokú bíróság megállapítása a pártatlanság követelményének látszatára sem ad, nekünk felpereseknek rója fel, hogy nem jelentettük be a vitatott igényünket. Az alperes jogellenes magatartását nem ismerteti, hogy a bíróságoknak nem jelentette be a végelszámolás megindítását. A végelszámolás befejezését és a törlési kérelem benyújtásának időelőttiségét, mellékelve a végelszámoló nyilatkozatát, hogy tartozásait kiegyenlítette, mindezt a peres eljárás alatt, 2014. november 14. napján megtörtént és, hogy a Debreceni Ítéltábla ezt követően 2014. december 8. napján hozta csak meg az ítéletét. Az a tény, hogy a vitatott követelésünket bejelenteni nem tudtuk, ez önmagában problémát nem jelent, mivel ez jogvesztéssel nem jár. De mivel az alperes a peres eljárás alatt a végelszámolását befejezte, a zárómérleg és vagyonfelosztási javaslat, mely a vitatott igényünket figyelmen kívül hagyta, nem úgy járt el, ahogyan azt a törvény előírta. Nem volt tekintettel a vitatott követelésünkkel kapcsolatos igényünkre, attól eltekintve, hogy az alperes a folyamatban lévő peres eljárásról tudott, a végelszámolási eljárás egész folyamata alatt. A végelszámolás eljárásban a végelszámoló jogsértő magatartása miatt nem vehettünk részt. A zárómérleg és vagyonfelosztási javaslat elfogadását követően hitelezői igényt már csak a megszűnt cég tartozásaiért történő helytállásra vonatkozó szabályok szerint lehet érvényesíteni, mely jelen esetben 1.486.786.-Ft a 39.186.967.-Ft-al szemben. Így elvesztettük annak a lehetőségét, hogy az [REDACTED] Kft.-vel szemben a peres eljárás alatt érvényesíthessük a 39.186.967.-Ft követelésünket. A Debreceni Ítéltábla 2014. december 8. napján meghozott ítélete a végelszámoló felelősségén nem változtatott, mivel a követelésünk csekély hányadára biztosított volna csak kielégítési alapot. Az alperes akkor járt volna el törvényesen, és az adott helyzetben elvárható gondossággal, ha a vitatott követelésünk összegére tartalékot képez, és a végelszámolását a vitatott követelés jogerős elbírálását követően fejezi be.

A Debreceni Törvényszék tényszerűen figyelmen kívül hagyta a fellebbezésünkben felhozott érveinket és csupán az elsőfokú határozat és az alperesi ellenkérelem keretei között vizsgálta a fellebbezést.

Hivatkozik, hogy a „ bíróságot nem terheli részletekbe menő tájékoztatási kötelezettség a bizonyításra szoruló tényekre, a bizonyítási teherre, illetve a bizonyítás sikertelenségére vonatkozóan akkor, ha a per eldöntéséhez szükséges tények a felek állításai folytán hiánytalanul rendelkezésre állnak, úgy hogy a felek kölcsönösen nem teszik vitássá, és azok tekintetében a bíróságnak sem merül fel akadálya (Kúria Pfv.V.20.843/2015/6.).”

Ennek a megállapításának indokolását nem adta a törvényszék. Az eljárás során csak egy dologban értettünk egyet, melyet az alperes az elsőfokú eljárásban, illetve a 2017. október 25. napján kelt fellebbezési ellenkérelmében is elismer:

„ A felperesek előadásával szemben tényként lehet rögzíteni, hogy az [REDACTED]-nek sem a végelszámolás elrendelésekor, sem a befejezésekor nem volt annyi vagyona, hogy a felperesek által esetleg bejelentett hitelezői igényt kielégítse. Ebből eredően vagy tartalékot képeztek volna a tulajdonosok a vitatott hitelezői igényre, vagy megindítják a felszámolási eljárást. Nincs olyan szabály, amely úgy kötelezné a végelszámolás alatt álló társaságot tartalék képzésére, hogy arra egyébként nincs fedezete.”

A tények bizonyítása, mivel az minket terhel, nem mentesítette az első fokon eljáró bíróságot, hogy mivel jogi képviselő nélkül jártunk el a per során a Pp. 7. § (2) bekezdése szerinti tájékoztatásról ne gondoskodjon.

A jogi képviselő nélkül eljáró fél kellő tájékoztatásának hiányában a tényállás adott esetben tisztázatlan maradt (BH+2006.10.446).

A másodfokú bíróság egyetértett az első fokon eljáró bíróság megállapításával, kiegészítve azzal, hogy a végelszámoló polgári jogi felelősségének megállapítása csak megalapozott követelések, tartozások teljesítésének meghíúsulása esetén vetődhet fel. Ezen megállapítását bővebben nem fejti ki. Megismétli viszont az első fokon eljáró bíróság véleményét, annyival kibővítve, hogy felszámolási eljárásban is a vitatott igényünket akkor is be kellett volna jelenteni a nyilvántartásba vétel végett, nyilvánvaló, hogy a jogerősen alaptalannak bizonyult követelésünk alapján kifizetésre a felperesek felszámolási eljárásban sem tarthattak volna igényt.

A Debreceni Törvényszék ítélete a már bemutatottak alapján az ítélt dolog fennállását elveti, ugyanakkor hivatkozik a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. t. 2. § (1) bekezdésére és a 6. §-ára, mely alapján a bíróságok a vitássá tett jogról döntenek, határozataik mindenkire kötelezőek, vagyis a jogerős döntés lényege más felek közötti jogvitában sem tehető vitássá. Jelen perben ezen törvényi hivatkozás alapján az elutasítás nem indokolható, mivel ennek a törvénynek semmi köze az anyagi jogerőhöz.

A másodfokon eljáró bíróság pedig az első fokon eljáró bíróság jogszabálysértő ítéletét próbálja minden áron törvényesnek beállítani.

A törvényszék nemcsak függetlenítette magát az ügyben általunk becsatolt iratok tartalmától, a fellebbezésünkben foglaltaktól, hanem azokat semmilyen szempontból nem érintette a határozata. A pártatlanság látszatát, de magát a pártatlanságot is feltétel nélkül aláássa az a bírói eljárás, amely először az elsőfokú bírói döntésnek jogosságát állapítja meg, mely az alperes jogellenes magatartásának vizsgálatát nem végezte el. Majd a törvényi rendelkezések figyelmen kívül hagyásával az indokolás hiányával hozta meg a döntését.

Véleményünk szerint az eljáró bíróságok a pártatlanság látszatára sem adnak, mivel az alperes törvénysértő magatartását nem is vizsgálják a peres eljárás során.

Az ítéletekben felhívott jogszabályokból –illetve ezáltal az ítélet indokolásából – a jogértelmezés általános szabályainak megtartása mellett nem következnek a marasztaló bírói döntések, így azok – az Abh. megállapítására tekintettel – sértik az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből levezett indokolási kötelezettséget, amely az ítéletek alaptörvény-ellenességét eredményezi.

A már hivatkozott Alkotmánybíróság 7/2013.(III.1) AB határozatában megerősítette a tisztességes bírósági eljárással kapcsolatos korábbi gyakorlatát. Eszerint „ a tisztességes eljárás (fair trial) követelménye az eljárásjogi garanciák érvényesülését is felöleli, és egy olyan minőséget jelent, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembe vételével lehet csupán megítélni. Ebből következően egyes részletszabályok hiánya miatt éppúgy, mint valamennyi részletszabály megalkotásának dacára lehet egy eljárás méltánytalan, igazságtalan vagy nem tisztességes. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a tisztességes eljáráshoz való jog magában foglalja az alkotmányszövegben kifejezetten nem nevesített bírósághoz való jog valamennyi feltételét is.(ABH 1998, 91, 98-99.) Az Alkotmánybíróság értelmezésében tehát tisztességes eljáráshoz fűződő jog

körébe tartozik a hatékony bírói jogvédelem követelménye, amely szerint a jogi szabályozással szemben alkotmányos igény, hogy a perbe vitt jogokról a bíróság érdemben dönthessen. Önmagában a bírói út igénybevételének formális biztosítása ugyanis nem elegendő az eljárási garanciák teljesedéséhez, hiszen az alkotmányos szabályban előírt garanciák éppen azt a célt szolgálják, hogy azok megtartásával a bíróság a véglegesség igényével hozhasson érdemi döntést. A tisztességes eljárás követelménye tehát magában foglalja a hatékony bírói jogvédelem igényét is”(Indokolás 24).

Önmagában esetünkben a bírói út igénybevételének formális biztosítása volt csak meg, a perbe vitt jogokról a bíróságok érdemben nem döntöttek. A Debreceni Járásbíróság ítéletében nem vette figyelembe a való tényeket, mivel az, az alperest hátrányosan érintette volna. A hivatkozott jogszabályok nem alkalmazásának okairól nem adott számot a határozatában. A kereset elutasítását az ítélt dologra alapította. A Debreceni Törvényszék a fellebbezésben foglaltakat csak az ítélt dolog vonatkozásában vizsgálta, a fentiekben részletesen kifejtett, a fellebbezésben, illetve a tárgyaláson bemutatott az ügy lényegi kérdései tekintetében kifejtett érveinket további vizsgálat és a vizsgálat elmaradásának indokolása nélkül figyelmen kívül hagyta, azzal ellentétes jogalkalmazással elutasította a fellebbezésünket, és hagyta helyben az elsőfokú bíróság döntését.

„ Az EJE 6. cikk (1) bekezdése mindenkinek jogot biztosít arra, hogy ügyét a törvény által létrehozott független és pártatlan bíróság tisztességesen, nyilvánosan és ésszerű időn belül tárgyalja, és hozzon határozatot polgári jogi jogai és kötelezettségei tárgyában, illetőleg az ellene felhozott büntetőjogi vádak megalapozottságát illetően. Az EJE a bírói döntések tartalmával összefüggésben jellemzően azt hangsúlyozza, hogy valamennyi demokratikus jogállamban elvárható az objektivitás és az átláthatóság, ami egyfelől elejét veszi az önkényes hatósági és bírósági döntéshozatalnak, másrészt erősíti a bírósági döntéshozatalba vetett közbizalmat, és a bírói döntések tekintélyét [*Taxquet kontra Belgium* (926/05); 2010. november 16.]” /3173/2015.(IX.23.) AB határozat (50)/

Az Alkotmánybíróság több döntésében is hivatkozik az Emberi Jogok Európai Bizottságának gyakorlatára, mely gyakorlata alapján önmagára nézve is kötelezőnek tekinti. Kérjük, hogy a tisztességes eljáráshoz való jog kapcsán ügyünkre vonatkozóan is alkalmazni szíveskedjenek.

Tisztelettel kérjük az Alkotmánybíróságot, hogy kiegészítésünket elfogadni szíveskedjenek.

A 2018. március 9. napján kelt alkotmányjogi panasz indítványunkat a fentiek alapján kiegészítve, kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy szíveskedjenek a Debreceni Járásbíróság 8.P.23.869/2016/17. sz. és a Debreceni Törvényszék 1.Pf.21.459/2017/8. sz. ítélete Alaptörvénybe ütközését megállapítani és megsemmisíteni azokat, mivel sértik az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését.

Budapest, 2018. május 3.

Tiszte

